{ ENFIANDO }

Diverxo!

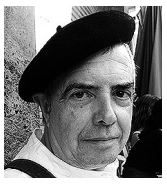

Afonso Eiré

Xornalista

NO balbordo que desataron sobre as "macrogranxas", a faramalla política oculta as verdadeiras intencións: os *lobbis* da industria cárnica tratan de impedir a regulación da cría animal, tal e como demanda a UE. PP e PSOE póñense, en comandita, ao seu servizo, aínda que o estado español leve sancionado pola UE desde o 2015.

A roña comeza cando unha web do sector cárnico agrandiu as declaracións do ministro **Garzón** ao xornal *The Guardian*, axeitadamente terxiversadas, mesmo omitía que se refería as "macrogranxas".

O presidente de Castela-León, **F. Mañueco** (PP) emborroouse e todos os medios tumba que dálle contra o ministro. Pero tamén os presidentes de Castela-A Mancha, **G. Page**, e de Aragón, **J. Lambán**, (PSOE) comezaron a dar en Garzón. E, despois, todo o PSOE, incluído os do Goberno.

Ambas as rexións teñen tres coincidencias: é onde existen máis macrogranxas e onde están proxectadas outras que traspasan as trinta mil cabezas. Ademais, é onde están instalados os *lobbies* das industrias cárnicas que dirixe o socialista **Fernando Moraleda**. No caso de Page tíñano ameazado en decembro con fortes mobilizacións se se opoñía as macrogranxas.

En decembro debateuse na Comisión de Agricultura do Congreso unha proposta de UP, que instaba a atender as demandas da UE en materia de gandería: PP e PSOE votaron en contra.

Por outra banda, o Ministerio do Agricultura traballa nun decreto ante a necesidade de adaptar a gandería á lexislación europea, pero non dá avanzado pola presión do *lobbie* cárnico. A intención de que as granxas non superen as 850 cabezas ou que non se poidan levantar máis nas zonas saturadas, atopa todos os atrancos.

Galiza é a máis prexudicada polas "granxas sen territorio", pois tiran cos prezos, tanto no sector lácteo como cárnico, cando non saturan unha comarca como A Limia con grandes danos ambientais.

Pero PPdG e PSdG, e aínda o sindicato UA, non só esquecen o enxeco para a nosa economía e medio ambiente, senón que se suman á campaña moi ben organizada polo potente sector cárnico que hai anos xa puxo os ollos na nosa gandería: recrían becerros fora e véndenos como "carne galega".

{ A SILVEIRA DE KIKO DA SILVA }

{ OS CARROUCHOS }

Sentidiño profundado

Milagros Fernández

Catedrática de Lingüística na USC

PRINCIPIO e fin de ano son momentos propicios para estimacións e balances. Nas circunstancias actuais de ruído pandémico case que miramos sobre todo cara adiante. Depositamos no recén estreado 2022 "o combustible de esperanza e de ilusión tan necesario para vivir", que diría, mesmo na pesadume de seu, o escritor xaponés **H. Murakami** (*1Q84*, Tusquets).

Tamén, cando se vai tendo unha idade e os padróns de rutinas dan pouca marxe ás novidades no pasado máis achegado, apúntase cara ao futuro. No porvir aínda hai chaves para abrirmos portas de entusiasmo e lecer.

En calquera caso, tanto ter memoria do tempo que se foi como facer proxeccións do que vai vir, requiren atención e sentido interior do que aconteceu e do que poidera ser. Valorar o pasado e ter recursos para estimar o futuro debuxado esixe ser conscentes. A capacidade para autoreflexionar e autoavaliarse quizais sexa o ingrediente capital de sermos humanos. O reflexo físico de autorecoñecemento nun espello parece ser que funciona en primates, mais o vérmonos e poder valorármonos no fondo do que facemos, é exclusivo da nosa especie.

Xa o portentoso lingüista americano **Ch. Hockett** (1916-2000), subliñaba nos anos '50 a propiedade da *reflexividade* como característica crucial que diferencia a linguaxe humana fronte aos sistemas de comunicación animal. Usarmos a linguaxe para falar de ela mesma é posible porque somos quen de mirar e valorar a ferramenta comunicativa, podemos convertela nun obxecto de interés reflexivo.

As abellas usan a danza para indicar fontes de néctar, os primates teñen linguaxe articulado con funcións de chamada e reprodución, os paxaros teñen cantos de significación variada, pero ningún destes sistemas é susceptible de ser usado para automencionarse.

> "As autoestimacións precisan de certa dose de modestia

Sendo como é unha cualidade privativa da nosa especie, porén a consciencia ha ser promovida. Semella que unha educación avaliativa, e máis en persoas sensibles, impulsa xuízos de valor sobre os propios actos. O escritor noruegués **K.O. Knausgård** (*En verano*, Anagrama 2021), confesa un nivel extremo de autoreflexión e de vergoña consecuencia de ser estimulado de seguido na autovaloración por parte de seu pai. Mais na xente nova non é común un grao abondoso de reflexividade.

Hai asimesmo circunstancias de atipicidade con ausencia total de autorecoñecemento e avaliación, sexa na esfera física (percepcións distorsionadas do corpo en trastornos alimentarios) ou sexa na dimensión estimativa de prácticas dañinas (psicópatas sen xuízo empático).

Nese trenzado filme recente que é *O contador de cartas* (2021), e que con acume dirixe *P. Schrader*, relátanse xeitos de redimir faltas de consciencia. O protagonista, con interpretación magnífica de *O. Isaac*, afonda amodo na súa crueldade previamente normalizada sen reflexión algunha, e así vai espertando a consciencia e a necesidade contundente de pagar pola brutalidade antes banalizada.

Non estaría de máis desenvolver niveis básicos de automirada que peneiren situacións grotescas. Ao fin, o sentidiño ben profundado acompáñase de prudencia e medida do ridículo. Unha declaración pública non deixa de ser irrelevante aínda que se faga diante de estantes de libros. As obviedades sobre as funcións da máscara en sitios pechados e abertos seguen a ser focos de atención enganosos cando certamente "mal non fan". Ser número un en competición física non equivale a ser conscente de seu: as autoestimacións precisan de certa dose de modestia que dea cabida ao feito de que o resto temos criterio.

{ CRÓNICA PERSONAL }

Los fondos

Pilar Cernuda

Periodista

OLVIDEN las cuestiones partidistas, las arremetidas de dirigentes del PP contra el Gobierno y la respuesta de este afirmando que el PP no hace política de Estado ni defiende los intereses de los españoles. Va a ser que el que no defiende los intereses de los españoles, de todos, es el Gobierno, que no acaba de explicar qué hace con el dinero europeo, y cuando se conoce algún dato sobre el reparto que hace es para llevarse las manos a la cabeza: favorece a sus gobiernos y ayuntamientos autonómicos frente a los del PP, barre para casa con ayudas a asociaciones cercanas ideológicamente y, sobre todo, se niega a explicar qué hace exactamente con el dinero.

Dinero que no es del Gobierno, sino fondos que envía la Unión Europea para garantizar que los españoles podrán superar la crisis con ayudas a los sectores más necesitados o a aquellos que pueden generar empleo.

Cuanto más se conoce lo que ocurre con los dineros de Bruselas, más motivo hay para echarse las manos a la cabeza. Los empresarios aseguran que no han visto ni la décima parte del dinero que según el Gobierno han recibido, un buen puñado de miles de millones de euros que teníamos asignados no acaban de llegar porque el Ejecutivo no ha enviado en tiempo y forma los informes correspondientes, y corremos el riesgo de perderlos si los ministerios correspondientes no se ponen las pilas.

El asunto de los fondos es hiriente, por la falta de información aunque es obligado que sea minuciosa, porque no se conoce el criterio del reparto –excepto lo que se sospecha y advierte, que beneficia a los afines– y porque además demuestra que estos gobernantes consideran que los españoles son analfabetos funcionales, por no decir idiotas.

Creen que los partidos, empresarios, asociaciones profesionales, periodistas y bufetes no se manejan en Bruselas, no tienen contactos en el Parlamento y en la Comisión y no hablan con dirigentes de la UE. Lo hacen, y lo que les llega pone los pelos de punta: el desorden que demuestra el Gobierno español en el reparto de fondos y la falta de respuesta a las informaciones que pide Bruselas es constante. Más un largo etcétera que es mejor no mencionar para no gritar de ira.